

Miért kell Orbánnak megbuknia?

Bár nem számítottam jobbra, mégis szánalommal figyelem az Orbán kormány tántorgását az egyik kudarcról a másikig. Amikor 2006-ban az MSZP ismét, azaz harmadszor került hatalomra, a velem többé-kevésbé hasonlóan gondolkodók elkeseredésével ellentétben, én örültem. Örültem, mert tudtam, hogy a következő négy év az MSZP és SZDSZ leszerelésének az időszaka lesz.

Persze nem a mögöttük álló idegen erőkről beszélek. Azok semmisültek meg, még csak nem is gyengültek, csak elvesztették a leghatékonyabb, leggátlástalanabb magyarországi eszközüket, amely helyett most újat kell fabrikálniuk. Azért is örültem, mert az MDF-et akkora már teljesen leírtam, amiben igazam lett, ezért nem szerettem volna őket kormányon látni egy Fideszsel kötött szövetség eredményeképp. A Fidesz kudarcra nem izgatott, mert már akkor tudtam, ami mára már mindenki előtt világossá válhatott az Orbán rajongók kivételével, hogy az ő hatalomra kerülésük alatt sem fognak az alapvető viszonyok megváltozni: tűznek a megszorításra egy kokárdát és elnevezik ésszerűsítésnek. (10-11 éves lehettem, még 56 előtt, amikor az első, elbocsátásokkal járó ésszerűsítési hullámot átéltem, amit akkor racionalizálásnak neveztek.)...

Emellett a vereségük nagy sietős, színpadiasan lovagias elismerése, az elhatárolódásuk a mellettük fellépőktől és a szavazó cédlék azonnali elégetése számomra azt valószínűsítette, hogy az MSZP-t nem a szavazók emelték hatalomra, hanem külső erők. **Egész nyersen fogalmazva, Orbánnal közölte a tartóztatja, hogy maradjon vesztge, mert most vesztenie kell,** hiába kapott több szavazatot. 2010-ben az MSZP végzetes leszerelése miatt a magyar politikai élet ismeretlen urainak nem maradt más választásuk, mint beérni a látszólag kevésbé szolgálékú és gátlástalan szövetséggel és elfogadni a Fidesz győzelmét. Eddig tehát a várakozásaim szerint alakultak. De miért gondoltam és gondolom azt, hogy a Fidesz nem fog sikeresen szerepelni, és hogy meg is kell buknia? Nem egyszerűen ellenzékbe kerülésre gondolok, hanem az MDF, az SZDSZ és az MSZP pályafutásának a követéséről, és még azt sem tartom kizártnak, hogy hamarosan véglegesen eltűnik, nem csak a politika, hanem az élet színpadáról is. A fiatal demokraták korán és már végképp kiöregedtek - és kiüresedtek.

Hogy miért vagyok ebben biztos, azt egy régi történettel szemléltetem. Lehet, hogy kissé hosszadalmasnak fogják érezni, de kérem, hogy olvassák el, mert nagyon világosan mutatja be az Orbán kormányzat egyik legalapvetőbb és szerintem orvosolhatatlan gyengeségét, azt, hogy miért van borítékolva a bukás. Csak közbevetőleg jegyzem meg, hogy még egyéb, nagyon súlyos problémák is vannak, de most csak ezt az egyet kívánom bemutatni a sok közül. A bukás beépített okát.

Az első Orbán kormány idején történt, hogy egy nem liberális magyar lap, az "Erdélyi Magyarság", támogatásért folyamodott a kormányhoz, amit meg is kapott. (A kormányhatározat megjelent a Határozatok Tárában, a történet pedig a lapban is olvasható volt.) A kapott pénz azonban nem jött, és amikor a lap kiadója érdeklődött a Kulturális Örökség Minisztériumnál a késlekedés oka miatt, behívták és a következőket hozta az ügy intézője, egy huszadik senki, a minisztérium egyik kistisztviselőcskéje, a szerkesztő tudomására: "Nem szeretem (mármint ő, a "nagy" kistisztviselőcske) az olyan eljárásokat, amikor - még ha olyan nagy nevek is (pl. Tókés László, Tempfli József nagyváradi püspök, Toró Tibor, stb.) - elnöki szinten lobbiznak a mi (NKÖM) megkerülésünkkel." Megállapította, hogy "az Erdélyi Magyarság egy periferizált társaság lapja, amely a jelenlegi teljesítménye alapján nem szolgál rá a segítségre, már csak azért sem, mert a lap 75-89%-ban utáncölzésekkel áll, az erdélyi magyar közéletben pedig semmilyen szerepet sem játszik." (Csak közbevetőleg: a miniszterelnök kabinetirodájára által írt levél szerint: "Miniszterelnök úr tisztában van azzal, milyen szerepet játszik az Erdélyi Magyarság c. folyóirat Erdély közéletében, ezért úgy döntött, hogy a folyóirat további sikeres működése érdekében támogatja áldozatos tevékenységüket.") Közölte továbbá, hogy "ez az MVSZ lapja, ami tele van Patrubány interjúkkal." (Hát igen! Patrubány a Fidesz szarvas ördög,

akit nem sikerült az elmúlt ciklusban sem két vállra fektetni, de most sem fog. Nem érdekes, hogy az eddigi uralmaváltások alkalmával az új urak igyekeztek mindig visszacsinálni a régi urak döntéseit, de Patrubány esetében nem ez történt. Az MSZP-s kormányok egyáltalán nem siettek visszaadni az MVSZ-nek az Orbán által elvett támogatást. Nekem erről is Medgyessynek egyszer a tv-ben hallott, örök érvényű szavai jutnak az eszembe, amelyekhez a jelen lévő Boross Péter lelkesen bólogatott: igaz, hogy nagyon komoly nézetkülönbségek vannak az országgyűlésben ülő pártok között, de a legfontosabb ügyekben mindig "teljes nézetazonosság" volt közöttük. Mint a pártállami időkben is, és úgy látszik, hogy a NATO és EU csatlakozás mellett a Patrubány-ügyben is.

Valamiért nagyon fontos a ma még létező négy "rendszerelváltó" párt számára a Magyarok Világszövetségének az ellehetetlenítése. Annnyira, hogy a Fidesz tehetetlen kinyújtásában kifundálta a Diaszpóra Tanács létrehozását is. De ez sem fog eredményt hozni, mert Patrubány okos, tisztességes és keményen dolgozik, ami a Fideszről nem mondható el.) A kis bürokratát, akinek akkor is igaza van, ha hazudik, az sem zavarta, hogy a kiadó kérésére egyetlen Patrubány interjút sem tudott mutatni a lapban. Nem rabolom az idejüket azzal, hogy a "köztisztviselőnek" nevezett hivatalnokuralkodó (bürokrata, csinovnyik) ostoba és rosszindulatú fontoskodásának valamennyi tünetét bemutassam, inkább rátérek az ügy csattanójára. Amikor a kiadó letette eléje a Határozatok Táráat, benne a kormányhatározattal, a következőket mondta: Az, hogy legfelső szinten felbuzdul egy "jótékony adományozó" (a magyar kormány), az egy dolog, de ezt a döntést neki kell a gyakorlatban végrehajtani és mivel ő nem hajlandó semmiféle törvénytelenébe belelemenni, ezért ez (egy kormányhatározat) őt nem kötelezi semmire. Ez itt a lényeg: a kormány hoz egy határozatot, és a minisztériumi ügyintézőcske, akinek azt kötelessége lenne végrehajtani, kijelenti, hogy ez őt nem kötelezi semmire, és nem hajtja végre a kormányhatározatot. Az ok: szerinte a kormányhatározat végrehajtása "törvénytelen" volna. És mi a folytatás? Az történt, amit a tisztviselőcske döntött. A tisztviselőcske határozata überelte az egész kormányt. És a tisztviselőcské, a csinovnyikok döntései ma is überelik a kormány döntéseit. Mondják, el tudják képzelni, hogy ehhez hasonló helyzet előfordulhatna egy termelő üzemben? Hogy másnap nem szállna "zúgva, mint a győzelmi zászló" az illető ki a cég kapuján? A Rockenbauer-féle fideszes minisztériumban nem ez történt. Lehet, hogy Rockenbauer akarta lejáratni Orbánt, de lehet, hogy fogalma sem volt arról, hogy mit művelnek az alattvalói. Az emberke talán még ma is helyén van, esetleg elő is léptették, és röhögve siklatja ki a kormány kezdeményezéseit ma is. Még abszurdabb eleme a történetnek, hogy erről a folyamatról sem levélben, sem befolyásos emberek útján nem lehetett tájékoztatni Orbán Viktort, mert minden későbbi megkeresés válasz nélkül maradt. A levelek a szemétkosárban kötöttek ki. (Már akkor így működött a Nemzeti Konzultáció.) Valószínű, hogy Orbán abban a hitben élt a későbbiekben, hogy "elintézte" az ügyet. Szegénykém azt hitte, hogy minden rendben van, hiszen kiadta a parancsot, holott semmi sem volt rendben, mert a parancsa senkit sem érdekelt. (Orbán feltehetőleg nem ismeri azt a gyakorlatot, hogy ha kiad egy utasítást, akkor jelentést kérjen annak végrehajtásáról - NIF szerk. megj.) Hát ez az állapot, ez a működésmód az Orbán kormány kudarcának a beépített biztosítéka! Minden megnyilvánulásukon az látszik, hogy nemhogy nem urai a helyzetüknek, hanem még tisztában sincsenek vele. Még arról sincs sejtelmük, hogy mi van, mi történik körülöttük, a minisztériumokban, az ország állapotáról nem is beszélve. A tény megállapítása után még föltehető az ember kérdést, hogy ez szükségszerű-e, általánosan jellemző-e, vagy véletlen-e.

Nagyon régen beszélgettem egyszer az Antall kormány egy miniszterével és Orbán is szóba került. "Az a baj vele" - mondta - "hogy majd megeszi őt a fene (vagy valami hasonlót mondott), hogy miniszterelnök legyen, de ez a fiú még soha életében nem dolgozott." Utánanézttem az önéletrajzában. Tényleg! Egyetlen évet dolgozott a Mezőgazdasági Minisztériumban kezdő jogászként. Nem tudom, hogy ma mi a helyzet, de korábban az állami intézményekbe kerülő kezdő jogászok beosztása fogalmazó volt. Orbán tehát egy évig fogalmazó volt és ebben a munkakörben tett szert azokra az óriási vezetési tapasztalatokra és ismeretekre, amelyekre támaszkodva elvállalta egy ország irányítását. Ezt nevezem nem mindennapi EGO-nak. A gazdag és sokrétű tapasztalatoknak egy év alatt fogalmazóként összegyűjtött kincsesládát egészítette ki egy két éves oxfordi gyorstalpalóval, amelynek során a "neoliberális közgazdaság történetét" tanulmányozta. Azét a közgazdaságét, amely mára csődbe vitte a világot. Összefoglalva a szakismereteit: az egyetemen még a

szocialista jogot tanulta, ami meghatározza demokratikus jogi gondolkodását (ld.: "az állam erőszak monopóliumáról" szóló tanítása). Ami a vezetési ismereteit illeti, a fenti példa tanúsága szerint, bár-melyik hazai kisvállalkozás vezetője professzor hozzá képest, amit Oxfordban tanult, arra pedig teljes joggal rámondhatjuk, hogy "kapitalista áltudomány", magyarul közgazdasági halandzsza, közönséges agymosás, a "tudatformálás" kapitalista változata. És hogy Oxfordban minden hülyeséget jól megtanult, azt az országértékelő beszédeiben elhangzott kapitalis ostobaságok bizonyítják a legjobban. Így állunk! Van egy miniszterelnökünk, aki tanult ugyan szocialista jogismeretet, de még jogászként sem dolgozott, tehát gőze sincs a jogász szakmáról. Vállalatot sosem látott, tehát gyakorlati szervezési, irányítási ismereteket módja sem volt szerezni. Amit pedig közgazdaságként vertek a fejébe, arra fokozottan érvényes Liska Tibor mondása, amelyet egy valóban magasan képzett közgazdász ismerősöm idézett nekem valaha és valahogy úgy hangzott, hogy ha valaki négy szemesztert elvégez a közgazdasági egyetemen, az bőven elég ahhoz, hogy sose legyen gazdasági tanító. Pedig ott akkor még nem neoliberais közgazdaságtant tanítottak. Talán a második ország értékelő beszédeiben hajudta a képembe, hogy "kiszabadultunk az adósságsapdából". En, aki ezt megelőzően rá szavaztam, akkor írtam le őt nullára és határoztam el, hogy többé sem a pártjára, sem rá nem fogok szavazni. Mit keres egy olyan ember, nemhogy a kormány élén, de egyáltalán az országgyűlésben, aki ilyen - elnézés - baromságot képes mondani, aki ennyire nem ismeri a világgazdaságot, vagy rólam azt feltételezi, hogy ezt bátran kijelentheti a szószeren, mert én, mint egy átlagos magyar állampolgár, elhiszek egy ekkora ostobaságot, vagy hazugságot?

Ha az ember mindezt végiggondolja, nem csodálkozik az olyan gyerekes tapasztalatlanságot tükröző kijelentéseiben, hogy "két hét alatt rendet teszünk", hogy "egyetlen lakáshiteles sem kerül az utcára", hogy amikor a sajbábonyi botrány volt, ellenzéki képviselőként, nem mert lemenni Sajbábonyba, hanem csak az országházban szónokolt "cigány honfitársainkról", hogy a szerencsétlen a világ minden táján megbukott, egykulcsos személyi jövedelemadótól várta a gazdaság fellendülését, amit csak egy rögeszmésen neoliberális agy tud elképzelni. (Bár van egy ismerősöm, aki szerint azért ennyire nem buta. Ellenkezőleg: ő is tudja, amit én, hogy ez az utolsó tündöklésük, tehát még zsebre kell vágni mindent, ami vágható, amíg vágható, természetesen szigorúan a demokrácia és a jogállamiság keretei között.)

Buddháról olvastam valaha az ősidőkben, azaz nagyon fiatal korban, hogy a szülei nagyon féltették és kényeztették és nem akarták, hogy az élet kegyetlen oldalairól egyáltalán tudomást szerezzen. Ezért olyan gyaloghintóban utaztatták, amely teljesen be volt függönyözve és a függönyökre az élet szépségeit ábrázoló jeleneteket festettek. Egyszer, hogy, hogy nem, félrehúzta a függönyt, és akkor egyetlen pillanat alatt szembesült a betegség, az öregség és a halál hármias tragédiájával. Nagyon sokszor az a benyomásom, hogy fiatal demokratáinknak, Orbánnal az élen, hasonlóan a fiatal Buddhához, fogalmuk sincsen az élet valóságáról, csak vakon bámulják a pénzügyi hatalmasságok által köréjük állított festett paravánokat, amelyeket összetévesztenek a valósággal, és intézkedéseik, ha valaki figyelembe veszi őket egyáltalán, kimerülnek a paraván festegetésében. Többeségük a Kádár korszak uralkodó elitjéből származik, KISZ-ettek, politizáltak, egzisztenciális nehézségeik sosem voltak, mert a papa mindent elintézett, dolgozniuk nem kellett, soha nem is tanultak meg, csak "politizáltak", és miután a szocializmus kiárlásáért a nemzetközi nagytöke kegyelméből a politikai élet csúcscsára csöppentek, a meg nem érdemelt siker és a változatlan váro, félrevezetett magyarság ünneplése következtében kialakult celebségi érzés mámora teljesen elborította az agyukat. Helyzetük abszurdítására mi sem jellemzőbb, hogy miután képtelenek voltak bármit kitalálni a devizahitelesek ügyének a kezelésére, a Bankszövetséghez fordultak megoldásért. Felkérték a kecskét a káposzta megmentésére. A Bankszövetség meg röhög a hátuk megett és komoly képet erőltetve magára "leteszi a javaslatát". A "Fidesz-közel székértők" pedig a TV-ben mindentudó képpel veszteségnek nevezik a bankok csődjét a devizahitelesek ügyének az esetleges csökkenését és féltve figyelmeztetnek mindenkit az ebből fakadható "veszélyekre". Ugyanezt a szöveget a hatalomból kiszorultak pedig tele pófával ordítják. Itt tartunk Orbán Viktor második uralkodásának, a második Orbán rezsimnek a második évében.

Dohán Mihály
Nemzeti InternetFigyelő – 2011/12/02

99 év

1912-ben megalakult a Kínai Köztársaság, Szun Jat-szen volt az első elnöke.

1912-ben egy Kovács Gyula nevű gazember a Parlamentben megpróbálta lelőni Tisza Istvánt.

1912-ben valahol a Felvidéken megszületett egy kislány. Megszületett és felnőtt. Tanárnő lett belőle Rimaszombaton. Aztán férjhez ment, és lett őbelőle Tamás Aladárné. Tamás Aladárné tanított. Magyar gyerekeket tanított Magyarországon. És úgy tűnt sokáig, ez a világ természetes rendje.

De Tamás Aladárné a 20. század gyermeke - az emberiség történetének legrettenetesebb százada az ő otthona. Tanított Tamás Aladárné, és átgyalogolt, átszágaldott életén a század. Túlélte az első világháborút. Mindjárt utána a legrettenetesebb: Trianon.

Nem ment sehová, és egy reggel arra ébredt, hogy nem magyar állampolgár többé.

Egy reggel arra ébredt, hogy csehszlovák állampolgár, és a vérlázító, aljas és undorító Benes-dekrétumok értelmében mindjárt másodrangú csehszlovák állampolgár. Jogfosztott és bűnös. Az a bűne, hogy magyar.

Tamás Aladárné ezután is tette a dolgát.

Aztán megélte a második bécsi döntést, és magyar állampolgár lett ismét. Egy pillanatra helyreállt a világ rendje - de

pünkösdi királyság volt az, és iszonyú árat kellett fizetni érte.

És túlélte Tamás Aladárné Tiso rettenetes náci államát, a második világháború kimondhatatlan borzalmait - túlélte ezt is.

És nem ment sehová, de egy reggel csehszlovák állampolgár lett ismét. És megint csak másodrendű, megvetett, bűnös állampolgár. És látta véreit kitelepítve, látta a hajnali ködben a Dunán ringatózó nyomorult csónakokat, amelyekben a megaláztatott és megnyomorítottak ültek, vissza sem nézve, és némán hagyták hátuk mögött az egész életüket.

Ezt is túlélte Tamás Aladárné.

És nem ment sehová.

Van úgy, hogy az ember nem megy sehová valamiért. Hanem valamiért marad. A semmiért. S ezt a semmit úgy hívják néha korszerűtlenség, hogy szülőföld...

És túlélte Tamás Aladárné a "létező szocializmus" minden iszonyatát, a náciizmus édestestvérének, a kommunizmusnak tombolását, a legalja prolik országát - s Csehszlovákiában ő mindezt kétszeresen megszenvedte, hiszen magyar volt. És nem ment sehová.

Aztán megélte Tamás Aladárné a szabadság pillanatát.

Azt hitte legalábbis, eljött végre az a pillanat.

De nem jött el.

És nem ment sehová Tamás Aladárné, és egy napon arra ébredt, hogy immáron nem csehszlovák állampolgár többé. Hanem szlovák állampolgár.

És fölöttébb bölcs volt addigra Tamás Aladárné, és nem nagyon izgatta fel ez a változás.

Tudta ő már addigra, hogy nem kell ahhoz sehová sem menni,

hogy az ember tíz-húsz-harminc esztendőnként más állampolgár legyen. Tudta Tamás Aladárné, hogy ez csupán a huszadik század legjobb vicce.

És túlélte Tamás Aladárné ismét a legsötétebb éveket, nézte, ahogy visszajönnek ugyanazok, túlélte Meciart, Slotát, meg az összes többit.

És egy napon, amikor erre lehetősége nyílt, Tamás Aladárné úgy döntött, ha már egyszer nem ment sehová, mégis négyszer volt más állam polgára, és erről őt soha senki sem kérdezte meg, akkor most, most életében először saját akaratából lesz egy ország állampolgára.

Kilencvenkilenc évesen úgy gondolta Tamás Aladárné, ennyi talán jár neki. Hogy majd meghalhat olyan állampolgárként, amilyen állampolgárként megszületett.

Rosszul gondolta Tamás Aladárné.

Neki ennyi sem jár.

Hiszen nincs vége a huszadik századnak.

És a szlovákiai huszadik század, az egész szlovák politikai osztály, az összes gazember retteg Tamás Aladárnétól. Rettegnek egy kilencvenkilenc éves magyar öregasszonytól.

S ez a rettegett mindent elárul. Mindennél fényesebben bizonyítja, ki a mocskos tolvaj, a rossz lelkiismeretű, sarházi alak - és ki az igaz ember.

Legyetek átkozottak, szlovák politikusok. Utolsó gazemberek vagytok. Legyen nektek nehéz a föld.

Bayer Zsolt
Magyar Hírlap – 2011-12-05